Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 180 664 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die loco advocaat C. NTAMPAKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, geboren te Kinihira Rulindo op 12 juli 1987.

Op 15 mei 2014 legde verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Rwandese partner, die als vluchteling erkend werd in België op 5 oktober 2010.

Op 1 april 2016 diende verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C) met het oog op een bezoek.

Op 26 april 2016 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de afgifte van een visum kort verblijf (type C) aan verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code
** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
** Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd.*
** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Andere*
Betrokkene is jong en zijn partner en zoon wonen in België. Betrokkene wil zijn partner en zoon komen bezoeken. Het vermoeden bestaat dat er een kortverblijf gevraagd wordt maar een lang verblijf beoogd.
Betrokkene heeft geen garantie op een vast inkomen bij terugkeer en heeft weinig persoonlijke bestaansmiddelen.
Betrokkene levert geen afdoend bewijs van resterende belangen in land van origine of land van verblijf, Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt:

"A. Premier Moyen pris de la Violation de l'article 32 du règlement CE n° 810/2009 du 13 juillet 2009 établissant un Code communautaire des visas, des articles 3 bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des principes de bonne administration, de précaution et de minutie dans la motivation des actes de l'administration;

En ce que
Toute décision administrative doit se fonder sur des motifs pertinents, adéquats, et admissibles, sans que ceux-ci ne fassent preuve d'erreur manifeste d'appréciation.

La motivation requise par la loi ne peut constituer en une formule de style ni en une formule vague ou stéréotypée. Elle doit en outre permettre de vérifier que l'autorité s'est livrée à un examen sérieux et pertinents des faits de la cause et qu'elle n'a pas, en ce faisant, commis d'erreur manifeste d'appréciation.

Il y a à tout le moins une contradiction dans la décision entreprise.

Alors que,

La partie adverse se devait d'examiner tout le dossier déposé, notamment la justification de la demande de visa de séjour, qui a produit tous les documents exigés justifiant les relations existantes en Belgique, la période et les raisons du séjour.

Qu'aux termes de l'article 32 du règlement CE 810/2009, il est dit :
« 1. Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 1, le visa est refusé:
a) si le demandeur:
i) présente un document de voyage faux ou falsifié,
ii) ne fournit pas de justification quant à l'objet et aux conditions du séjour envisagé,

iii) ne fournit pas la preuve qu'il dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence, ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens, (...) »

Que la décision prise ne se base pas sur les pièces fournies et non contestées qui établissent l'existence des liens familiaux en Belgique;

Qu'en l'espèce la partie requérante a quitté la Belgique pour s'installer aux Etats-Unis, qu'elle disposait d'un titre de séjour en Belgique; Qu'il revient non pour s'installer à nouveau mais pour visiter sa famille et repartir en attendant un regroupement familial aux Etats Unis;

Qu'il est dès lors surprenant de constater que la partie adverse invoque dans ses motifs l'absence de volonté de retour alors que l'intéressé a quitté la Belgique avec la volonté confirmée de s'installer aux Etats Unis; que s'il avait voulu revenir, il pouvait le faire avant l'expiration du titre de séjour; mais qu'il ne l'a pas fait parce qu'il avait décidé de partir et qu'il n'entendait pas revenir s'installer sauf pour visiter sa famille tant qu'elle est encore en Belgique;

Que la visite familiale est un motif de séjour présenté, qu'on ne peut dès lors affirmer que les circonstances de séjour ne sont pas suffisamment expliquées;

Que l'on ne peut non plus dire qu'il veut convertir un séjour de courte durée en séjour de longue durée alors qu'il disposait de ce séjour qu'il a abandonné pour rejoindre les Etats-Unis avec la ferme intention d'y rester;

Qu'il est justement jeune, qu'il est parti avec une carte de séjour aux Etats-Unis, avec la volonté d'y rester; qu'il y travaille et peut gagner sa vie;

Attendu que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 exigent que toute décision administrative soit caractérisée par une motivation adéquate en fait comme en droit, à la suite d'un examen soigneux du dossier qui lui est soumis (J. CONRADT, « Les principes de bonne administration dans la jurisprudence du Conseil d'État », A.P.T., 1999, p. 268, n□8) ;

Que la décision prise ne se base pas sur un examen minutieux de la situation réelle de la requérante ni sur les pièces déposées ;

Qu'il y a erreur manifeste d'appréciation ou appréciation partielle de la cause ;

Que définissant l'erreur manifeste d'appréciation Lagasse, écrit : « c'est la contradiction non seulement évidente mais aussi inexpliquée entre la décision administrative et les faits de la cause» (D. LAGASSE, l'erreur manifeste d'appréciation en droit administratif-essai sur les limites du pouvoir discrétionnaire de l'administration, Bruxelles, Bruylant, 1986, p. 376).

Qu'en l'espèce la décision se fonde sur une supposition erronée d'absence de volonté de quitter le pays, alors que la partie requérante a fourni des preuves de ses attaches aux Etats-Unis, qu'il a montré les liens qui l'attachent à la Belgique parce qu'il a une famille ;

Attendu que dans la décision prise par la partie adverse ne se fonde pas sur des positions objectives mais sur une motivation subjective, non convaincante quant aux véritables raisons justifiant ce refus ;
Que la décision n'est pas motivée, qu'elle viole les dispositions citées au moyen;"

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk verschillende motieven aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de

voorwaarden om haar gevraagd visum te verkrijgen onder meer omdat er geen garantie op een vast inkomen bestaat bij terugkeer, er weinig persoonlijke bestaansmiddelen bestaan en geen afdoend bewijs is geleverd van resterende belangen in land van verblijf.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht, dit in het licht van de aangevoerde schending van artikel 32 van de Visumcode. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout te hebben begaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van artikel 32 van de Visumcode dat luidt:

"*1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:*
a) indien de aanvrager:
i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;
ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;
iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;
iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volks-gezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscode, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,
of
b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijs-stukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager <u>of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.</u>
2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.
3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.
De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.
4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening." (eigen onderlijning).

Uit de lezing van deze bepalingen volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien. De vaststelling dat aan één van de opgesomde weigeringsmotieven vermeld onder artikel 32.1.a en b van de Visumcode wordt voldaan, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Dit heeft tot gevolg dat indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van deze opgesomde criteria die elk op zich determinerend kunnen zijn, de bestreden beslissing afdoend gemotiveerd is en de overige motieven als overbodige motieven moeten worden beschouwd.

In casu wijst de bestreden beslissing de aanvraag af omdat: *"Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

* *Andere*
Betrokkene is jong en zijn partner en zoon wonen in België. Betrokkene wil zijn partner en zoon komen bezoeken. (…)
Betrokkene heeft geen garantie op een vast inkomen bij terugkeer en heeft weinig persoonlijke bestaansmiddelen.
Betrokkene levert geen afdoend bewijs van resterende belangen in land van origine of land van verblijf, Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer"

Het kan niet worden betwist dat in toepassing van artikel 32, 1, b) de verwerende partij gerechtigd is de aanvraag te weigeren indien er redelijke twijfel bestaan aangaande het voornemen van de verzoekende partij om België te verlaten voor het verstrijken van een af te leveren visum.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij weliswaar in een terugkeerticket heeft voorzien maar blijkt tevens dat zij haar werk verliest door haar voorgenomen familiebezoek. De verzoekende partij legt immers een attest voor van haar werkgever die stelt dat een werknemer niet vrij is om het even wanneer haar werk te verlaten en uit de gehele lezing van het mailverkeer (van 19 april 2016) tussen de verzoekende partij en haar werkgever blijkt dat deze haar ontslag aanvaard. De verzoekende partij geeft geen uitleg over een eventuele hoogdringendheid van haar bezoek wat haar ontslag zou kunnen rechtvaardigen, wel integendeel geeft als reden voor haar bezoek de verjaardag van haar zoon. Zij legt voor het overige geen enkel stuk neer dat aantoont dat zij bindingen heeft met haar land van verblijf. Ook in het middel beperkt de verzoekende partij zich louter tot het ontkennen dat haar bedoeling niet zou zijn niet terug te keren maar brengt zij geen concrete elementen aan ter staving van haar voornemen om terug te keren. Het loutere feit dat haar zoon en partner familie zijn en in België verblijven maakt op zich nog geen rechtvaardiging uit om haar een visum toe te kennen nu de verzoekende partij dient te voldoen aan alle voorwaarden, voorzien in artikel 32 van de Visumcode. De verzoekende partij stelt in haar middel dat zij jong is en in de Verenigde Staten wenst te verblijven om er te werken en inkomsten te verwerven. In die hypothese komt het de Raad evenwel tegenstrijdig voor dat zij haar ontslag geeft om een verjaardag te vieren van haar zoon in België zonder eerst verlof aan te vragen. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om, naast de vaststelling dat er geen garantie is voorgelegd op een vast inkomen bij terugkeer en zij weinig persoonlijke bestaansmiddelen voorlegt (motief dat evenmin wordt weerlegd door de verzoekende partij) en haar jeugdige leeftijd te besluiten dat geen afdoend bewijs werd voorgelegd van resterende belangen in het land van verblijf en derhalve de aanvraag af te wijzen op grond van het motief dat de verzoekende partij onvoldoende garantie biedt op terugkeer.

De vage beschouwingen van de verzoekende partij weerleggen deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier niet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Er kan geen manifeste beoordelingsfout worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze

die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voorts wordt er nog opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 3bis van de vreemdelingenwet geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat in casu ontbreekt.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk. Het middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

"B. SECOND MOYEN pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne et 22 de la Constitution belge, combinés aux article 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

EN CE QUE l'administration n'a pas adéquatement tenu compte de la situation familiale de la partie requérante et de sa vie familiale

ALORS QUE la partie requérante avait obtenu avant son départ de la Belgique un titre de séjour, qu'il résidait régulièrement avec sa compagne et son enfant en Belgique, à 2050 Antwerpen (linkeroever) , (…)
Que les autorités belges avaient connaissance de cette situation d'une vie familiale effective;
Que son départ aux Etats-Unis ne met pas un terme aux relations familiales et à la vie familiale effective;

Que le requérant devrait bénéficier de la protection de l'article 8 CEDH ainsi que de l'article 22 de la Constitution belge.

Que selon la jurisprudence constante du Conseil de Céans relative à ces articles, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre une décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.
Que le Conseil de Céans indique lui-même dans l'arrêt n°98.175 (28 février 2013) que :

« (…) s'agissant de la violation alléguée de l'article 8 de la CEDH, le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris. (…) En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit. » Que le requérant vivait en Belgique et s'est vu délivrer une autorisation de séjour; qu'il a vécu avec sa compagne jusqu'au départ; que la partie adverse devait procéder à un examen attentif de la situation du couple, de réaliser la balance des intérêts en présence et de motiver la décision de refus attaquée en conséquence car cette dernière constitue une ingérence dans la vie privée et familiale de la requérante.
Qu'en vertu de l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit « prévue par la loi », qu'elle poursuive « un ou des buts légitimes » énumérés (protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales), et qu'elle soit «nécessaire dans une société démocratique», c'est-à-dire «justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi»1.

Qu'en vertu de cet article et des obligations de motivation visées au moyen, la partie adverse se devait d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence, d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique, d'évaluer l'intérêt réciproque des intéressés à continuer leurs relations et de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie

familiale; Qu'à ces fins, la requérante invoque la jurisprudence du Conseil dans l'arrêt n° 2212 (le 3 octobre 2007) en ce qu'elle dit :

« L'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale »;

Que l'absence de motivation relative au lien de proportionnalité raisonnable entre un objectif qui aurait pu justifier l'adoption de l'acte attaqué et l'objet de la décision précitée par rapport au respect du droit au respect à la vie privée et familiale du requérant viole les dispositions invoquées au moyen, en particulier l'article 22 de la Constitution et l'article 8 de la CEDH.

Que dans un arrêt rendu en date du 24 mai 2012, le Conseil de Céans a observé que, s'agissant d'une décision de retrait de séjour avec ordre de quitter le territoire, la partie adverse s'était limitée à indiquer dans sa décision que : « L'intéressé ne remplit plus une des conditions de l'article 10 de la loi (…) sans que cette motivation ne contienne aucun autre développement de nature à démontrer une mise en balance des intérêts privés de la requérante conformément à l'article 8 de la Convention précitée ». Que le Conseil de céans a ensuite émis les considérations suivantes : « Il s'impose de constater que ce faisant, la partie adverse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de la vie privée et familiale. En effet, il ne ressort ni de la décision querellée ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris en considération l'ensemble des particularités du cas d'espèce dont, notamment, les intérêts en présence au regard de l'article 8 de la Convention précitée. Or, en l'occurrence, la partie défenderesse avait parfaitement connaissance des éléments de vie privée et familiale menée en Belgique par la requérante avec son époux (…). Dès lors, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des indications sérieuses et avérées que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par la disposition précitée, en telle sorte qu'il lui incombait, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la mise en balance des intérêts en présence et que cet examen transparaisse de la motivation de l'acte attaqué, voire du dossier administratif.

La décision entreprise et le dossier administratif ne contenant aucune motivation spécifique à cet égard, le Conseil ne peut que considérer qu'il n'est pas en mesure d'exercer son contrôle de légalité sur cet aspect de l'acte attaqué, en telle sorte que le moyen doit être tenu pour fondé sur ce point ».2 Que le raisonnement de cet arrêt est applicable par analogie au cas d'espèce car la décision attaquée ne contient aucune motivation quant à l'article 8 de la CEDH et quant à la prise en compte de la vie privée et familiale de la requérante;

Que les articles 8 de la CEDH et 22 de la Constitution lus en combinaison avec les articles 2 et 3 de la loi du 19 juillet 1991 ont été violés car la partie adverse n'a pas fourni de motivation adéquate quant à l'ingérence faite dans le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant. Le moyen est sérieux

Que la partie adverse a donc commis une erreur manifeste d'appréciation et a violé les dispositions légales visées au moyens ;

Que le moyen est donc fondé."

2.2.2. Voor wat de aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt verwezen naar punt 2.1.2.. In de mate dat de verzoekende partij de motiveringsplicht geschonden acht omdat er niet werd gemotiveerd aangaande artikel 8 EVRM blijkt niet uit deze bepalingen dat een onderzoek naar artikel 8 EVRM een motivering vergt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:
"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst dient in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven, zijnde een bezoek aan zoon en partner, niet elders kan uitoefenen. De verzoekende partij geeft geen enkel beletsel aan waarom deze familieleden, waarvan het bestaan door de verwerende partij niet wordt ontkend, niet haar in de Verenigde Staten kunnen opzoeken. Er wordt nog opgemerkt dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat de scheiding van deze familieleden te wijten is aan haar keuze.

Evenmin wordt er niet aangetoond dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid zou zijn om verder nauw contact te onderhouden met haar in België verblijvende gezinsleden, onder meer via de moderne communicatiekanalen, hetzij een nieuwe aanvraag kan indienen dit maal vergezeld van de nodige bewijsstukken in toepassing van artikel 32 van de Visumcode of zo het haar bedoeling is een visum gezinshereniging te verkrijgen door het aanvragen van een visum type D temeer zij stelt in het verleden al een regulier verblijf in België te hebben gekend.

De verwerende partij verwijst terecht naar het volgende in haar nota:
"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.
(…)
De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)"

De verzoekende partij verwijst in haar middel naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens en naar andersluidende rechtspraak van de Raad maar toont met deze verwijzingen niet aan dat deze handelen over gelijkaardige situaties als de omstandigheden waarin de verzoekende partij verkeert. De verzoekende partij is ertoe gehouden de bepalingen van de Visumcode na te leven en het louter gegeven dat zij familie heeft in België geeft haar geen vrijstelling om deze bepalingen niet na te leven.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 EVRM en van artikel 22 van de Grondwet dat naar inhoud dezelfde draagwijdte kent, niet aannemelijk. Geen manifeste beoordelingsfout kan worden

vastgesteld, ook niet in de proportionaliteit van de bestreden beslissing die op kennelijk redelijk wijze is genomen. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar punt 2.1.2.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	M. BEELEN